

A Rév Család Az Unokával

Ez a kép a lakásunkon készült 2003-ban, a férjem és az unokám van rajta.

1949-ben, amikor még a Külügyben dolgoztam, valakit ki kellett kísérenem a repülőtérre. A férjem is kikísért valakit, és ezek a kikísért emberek ismerték egymást. Így ismerkedtünk meg. Amikor a repülőgép felszállt, felajánlotta, hogy haza hoz. Útközben kérdezte, hogy ráérek-e vasárnap.

Egyébként a férjem régi munkásmozgalmi ember volt, proletár családból származott, 1920-ban született Budapesten. Szerencsétlen sorsú család volt. Egy lánytestvére két éves korában leforrázta magát, és meghalt. Az édesanyja soha nem tudta ezt kiheverni. Volt egy Gábor nevű bátyja, aki a munkaszolgálatban eltűnt. Volt egy nővére, Teri, aki nagyon szép fiatalasszony volt, és a felszabadulás után 1945-ben villamosbalesetben meghalt.

A férjem leérettségizett ugyan, de amit kapott, azt mind a munkásmozgalomtól kapta, a szociáldemokratáktól, mert csak az volt legális. Diákkorában a Magdolna utcában találkozott József Attilával. Derkovits Dózsa metszetsorozatát ők rakták fel a falra, és általában is kiváló értelmiségiek foglalkoztak velük. Jártak színházba, és jártak színházba. Aztán 1941-ben bevonult munkaszolgálatra, és 1948-ban jött haza a hadifogságból. A századában 214-en voltak, és abból négyen jöttek élve vissza. A legtöbben tífuszban haltak meg. Akkor volt az áttörés, az oroszok nagyon sok foglyot ejtettek, ezek ottmaradtak összezsúfolva, és egymástól kapták el. Aki életben maradt, azokat hátravitték a front mögé kórházba. A férjem azt mesélte, hogy nagyon tisztességesen kezelték őket. Először lefertőtlenítették, azután egy fehér ágyba fektették, és egy nővér minden órában a szájába nyomott valami fertőtlenítőt, mert neki is tífusza volt. Hónapok alatt rendbejött, és bekerült valahol egészen északon egy lágerbe. Borzasztó hamar megtanult oroszul. Azután onnan egy kaukázusi lágerbe került, de miután jól tudott oroszul, nem volt olyan nehéz sora. De épp ezért nem is engedték őt haza hamarabb, mert használták. 1948-ban jött haza, és 1949-ben ismerkedtünk meg. Valamilyen vállalatnál dolgozott, de nagyon hamar átkerült a Tervhivatalba. Akkor még csak érettségije volt, de ő is beiratkozott az egyetemre, és elvégezte a

Közgazdasági Egyetemet. Ő 1957-ben visszalépett az MSZMP-be, de meggyőződésből. Közgazdászként látta, hogy ez így nemigen megy. 1968 előtt a Tervhivatalból átkerült a pártközpontba, és abba a Nyers Reső féle csoportba tartozott, amelyik előkészítette az Új Gazdasági Mechanizmust. 1968-ben megválasztották az OKISZ elnökének. Ott nagyon nagy munkát végzett, mint OKISZ elnök nagyon sok mindent tett. Nagy szerepe volt abban, hogy 1968 után ilyen árúbőség lett a fogyasztási javakban,. Sokkal jobb volt egy szövetkezetben dolgozni, mint egy gyárban. A szövetkezeti tagok magukénak érezték a munkahelyet. Ha egy mérnöknek volt valami elképzelése, az fogta magát, este bement, és a gépen kipróbálhatta. Nem volt az a rigorózus fegyelem, mint egy gyárban. Többet is kerestek. Ezt csinálta 1986-ig, amíg 66 éves korában nyugdíjba nem ment. Már mehetett volna 1980-ban, de megkérték, hogy maradjon. Az ENSZ-nek van egy szövetkezeti csoportja, vagy nem tudom micsodája, annak alelnöke volt. Úgyhogy rengeteget utazott. Oroszul jól tudott, egy kicsit angolul, de nem igazán jól. De volt neki titkárnője, tolmácsa. Rengeteget járt Afrikában, beutazta az egész világot. Nagyon megbecsült ember volt. Attól kezdve, hogy összekerültünk, normális életem lett, nagyon jól sikerült gyerekeink lettek.